

Taqija är den religiösa dispens från sanningsplikten som ger muslimer möjlighet att förneka tron så att de kan spela ett dolt spel för att gagna saken eller förvirra en otrogen motpart. Det kan gå så vitt till att en muslim om nödvändigt kan svära falskt med handen på Koranen. (Ett känt exempel finns i dokumentärromanen "Inte utan min dotter"). Detta kan till och med göras gentemot en icke-muslimsk make. Denne dispens har används i många fall: asylansökningar, tillåtelser, hemställen, begäran och särskilt i förhandlingssituationer med "otrogna system" eller "illegitima system" (offentliga myndigheter).

Sällan medges användning av taqija som i ett inlägg i det danska Ekstra Bladet 97.04.06 av ordföranden för de muslimska studerande i Danmark, Jahamir F. Abdallah: "...vi är stolta över att vara muslimer och accepterar inte att bli hunsade av icke-troende. Vi är inte någons kulier längre - den tid är förbi. Att muslimer får flera barn än danskar, att det sociala systemet utnyttjas o.s.v. kan ni bara tacka Er själva för. Den kloke lurar den mindre kloke". Att medge användning av taqija är egentligen emot själva metoden eftersom det just är den lurade partens brist på kännedom, som förvirrar. Den tyske muslimske författaren och filosofen M.A.Rassoul rekommenderar i sin bok "Allahs letzte Botschaft. Argument für den Dialog mit Christen" att göra dialogparten perplex genom att föra honom bakom ljuset. Argumenten hämtar han i Sura 4, 142: "Sannolikt, hycklarna försöker att överlista Allah, men han skall överlista dem". Då och då möter man hos sunnimuslimer det påstående att taqija endast finns i Shia-islam (ex. imam Leon Soudari i "Kommentar" i det danska Kristeligt Dagblad juli 1998). Skillnaden mellan shia- och sunnimuslimer på detta fält är att taqija är utbredd bland sunnimuslimer, men pålagt bland shiamuslimer. Särskilt i en olycklig eller omöjlig situation där det gäller att uppnå fördelar för islam eller sig själv.

Taqija är ett strategiskt vapen. Begreppet kan också översättas med "försiktighet": den sanna muslimen bör i svåra situationer gömma sin egentliga avsikt. Att "dölja sanningen" är en "bluff". Detta gäller till exempel Korantolkning, där man gentemot den okunniga otrogna framhäver de milda Koranverser från Muhammads tidiga år. Men dessa verser är i strid med de senare, där profeten understryker hur den fromma muslimen med hårdhet skall undertrycka de otrogna och utrota dem om de nekar underkastelse. (Sura 4.92. Islams fullmakt över de otrogna: Sura 47.4, Sura 8 och 9. Gentemot de otrogna skall muslimen hänvisa till ett korancitat, som är taget ur bruk: "Det finns inget tvång i religionen" och på det sättet lura den otrogna och väcka hans

intresse).

Motiveringen för taqija är att Allah lurade sina fiender. Han lurade dem vid att inte låta Jesus dö. Islam förnekar därför att Jesus blev korsfäst ("det såg bara så ut, det föreföll så"). Denna lära övertog profeten från sekten "docketisterna". Muhammad använde taqija, han lurade sina motståndare, säger islamiska teologer som motivering för metoden. Det hänvisas till "Freden vid Al-Hudabija". Muhammads överenskommelse med motståndarna vid Hudabija hade endast till syfte att få motståndarna att tro att han hade goda avsikter. Men fredsavtalet hade endast som mål att samla kraft till det slutliga förtrycket av motståndarna i Mekka vilket lyckades: han fick tillträde till stadens hjärta där han bodde tills han och hans anhängare tog makten inifrån.

Sunnimuslimerna i västern förnekar gärna existensen av taqija. Förnekelsen är en del av själva metoden i taqija. Kairos Al Azar Universitet må anses som normgivande för sunnimuslimer och där rekommenderades taqija som en god användbar metod på "The 4. Conference of Islamic Research" 1970. I det övervägande sunnimuslimska landet, Turkiet, har den politiska ledaren av de fundamentalistiska väljarna, Erbakan, aldrig förtigit att han är en aktiv användare av taqija. Den tyske islamforskaren Assia Harwazinski skriver att taqija är så vanlig bland muslimer att det är en "sorts överlevelseskonst", ett sätt att leva på, såväl individuellt som i islamiska rörelser som båda har en dold och en öppen dagsordning. Extremisterna är ibland de mest ärliga eftersom de ofta av ren iver inte kan styra sig. Skojigt nog används taqija ofta mera medvetet bland personer, som man anser för moderata. Förmågan att använda taqija vid att utnyttja de "otrogna" naivitet, grumlar samtalet och förståelsen i den grad att det ibland kan vara mycket svårt att se vem som har rätt. Metoden har som viktigt mål att få icke-muslimer till att bli oeniga sinsemellan. Därför inleds den ofta med en av följande påståenden:

1. "Taqija finns inte"
2. "Taqija används bara av shiamuslimer"
3. "Jihad skall endast förstås som en strävan för friden och tron".
4. "Islam är världens mest toleranta religion: frid och harmoni".

Tar en muslim utgångspunkt i en av dessa meningar eller gör ett stort nummer av de strukna koranverserna, till exempel versen "Det är ingen tvång i religionen" så vet man, att det bluffas för att förvirra eller väcka sympati hos motparten. Att denna vers är ogiltig för ortodoxa muslimer tiger man med. Professor Spuler Stegeman ger exempel på hur sunnier i Tyskland betjänar sig

av taqija gentemot landets myndigheter och offentliga kontor. Källor för sunni-islams användning av taqija är A.Harwazinski, Gibb och Kramer och "Zentrum für Türkeistudien."

Taqija används särskilt gentemot alla myndigheter, som inte accepterar eller underordnar sig islamisk lag. De anställda förvånas ofta över de otroliga och helt osannolika historier som används för att förvirra. Eftersom de flesta inte har hört talas om taqija, tolkar de det gärna som sjuklig böjelse till lögn (mytomani) utan att knyta det till religionen. Reaktionen är därför ofta uppgivenhet och just detta är ett avsiktligt mål för muslimen. Accepterar myndigheterna islamisk dominans och underordnar sig alla krav, dämpas användningen av taqija.

"Folk säger 'Ljug inte'. Men detta gäller inte när vi tjänar Allah" (teologen Muhammad Navab-Safavi). Amir Taheri, tidigare redaktör i Teheran, påpekar i sin bok "Holy Terror" taqija's "Steg för steg-metoden". "Om den rättroende inte har tillräcklig makt till att genomföra islam med en gång måste han gå genom flera stadier. Han ska börja med att främja islam genom propaganda. Men medlarna kan i övrigt omfatta allt från etablering av koranskolor till lönnmord (det engelske ord för lönnmördare, assassin, stammar från arabiska). Lögn är acceptabel när det är nödvändigt att skydda trons högre intressen... Tillfälliga återtåg i taktisk avsikt för att vilseleda fienden eller som förberedelse till nästa angrepp ("negira") är tillåtna".

För ytterligare information:

Chris Hinrichsen: "Islam Integration eller...?",
Rafael 1999

www.islaminfo.dk

och

www.danskkultur.dk.

info@danskkultur.dk

Utgiven av Föreningen Dansk Kultur
Uppllysning om kulturskillnader.

Begreppet Taqija i islam (Den lagliga lögnen)

Information om användningen av laglig lögn gentemot icke-muslimer och icke-muslimska myndigheter:

Taqija är islams lagliga dispens från sanningsplikten gentemot "otrogna", d.v.s. icke-muslimska personer, myndigheter, kontor, polis och domstolar. Idén är att skapa förvirring, osynligöra sanningen och få motståndare till att argumentera emot varandra på så sätt att islams sak främjas och äran räddas.

Förhandlingar med muslimer kan därför ge problem. Man upplever ofta att muslimer inte accepterar ett "Nej" eller en hänvisning till gällande regler. De tror att om de fortsatt pressar på, vill motparten ge efter. När denna avslår gåvor och psykisk press kan samtalet fullkomligt spåra ur. Ilska, kränkt ära och upphetsade familjemedlemmar. Betraktar muslimen förhandlingsparten som motståndare eller del av ett så kallat "otroget system" kan han lagligt ljuga: speciellt för att uppnå en fördel för muslimsk religion, islamiska lagar, traditioner och regler, eller om han känner sig i en kampsituation. Då kan han förvirra fienden.

Visst är lögner syndiga, "men inte där de uttalas till en muslims bästa eller för att rädda honom från en katastrof" ("The 4. Conference of the Academy og Islamic Research", Kairo 1970). Teologiskt omtalas taqija-idén av "Islams bevis", den stora teologen Al Ghazali (1056-1111). Han uttrycker det så: "Då och då är det din plikt att ljuga...vi måste ljuga om sanningen leder till obehagliga resultat, men säga sanningen om det leder till goda resultat". Muhammad lärde oss att ljuga (taqija i shia-islam). "Folk säger 'Ljug inte'. Men detta gäller inte när vi tjänar Allah. Han lärde människan att ljuga så att vi kan rädda oss i svåra ögonblick och förvirra våra fiender. Skulle vi hålla oss till sanningen med den konsekvens att tron utsätts för fara eller nederlag? Nej. Folk säger: 'Slå inte ihjäl'. Men den Allmäktiga lärde oss hur man slår ihjäl. Varför skulle vi inte slå ihjäl om det är viktigt för att säkra segern? Bedrägeri, svindel, komplott, fusk, tjuveri och mord är inte annat än medel. I sig själv är det varken gott eller ont, det beror på avsikten bakom. Se på en kökskniv. Är den god eller elak? En husmor kan skära kött med den. Och en av islams soldater kan genomborra hjärtat på ett skadedjur" (Teologen M. Navah-Safavi i Amir Taheris bok "Holy Terror").